

Мои прадедушки-

ГЕРОИ НАВЕЧНО!

Подготовила: Чайкина Элиф, 6-В

▫ Мой прадедушка Андрей начал свою военную карьеру ещё в предвоенный период: был активным участником финской войны. За боевые заслуги его наградили медалью, которую ему вручил в Москве сам М.И.Калинин. Он защищал Заполярье на Кольском полуострове, где командовал автомобильным подразделением, солдаты которого под огнём обстрелов подвозили к линии фронта необходимые боевые припасы. После разгрома фашистских войск под Ленинградом, освобождения Финляндии и Норвегии, мой прадедушка Андрей был отправлен служить в Германию- там он и встретил долгожданную Победу!

▫ В послевоенные годы он продолжал служить на Кавказе, Новгородщине, и за 20 лет безупречной службы был представлен к званию Подполковника Гвардии! Его богатство- это 3 ордена Красной Звезды, Орден Великой Отечественной Войны II степени, 2 медали за боевые заслуги, медаль За оборону Советского Заполярья!!! В послевоенные годы он 24 года занимал должность инструктора пожарной безопасности на одной из Полтавских фабрик. О нём даже писали в местной газете, которую наша семья до сих пор бережно хранит...

**Подполковник Гвардии-
БОГМАЦЕРА АНДРЕЙ**

ПОЛТАВСЬКИЙ ПРЯДИЛЬНИК

ОРГАН ПАРТКОМУ, ПРОФКОМУ, КОМІТЕТУ КОМСОМОЛУ, ДИРЕКЦІЇ
ПОЛТАВСЬКОЇ БАВОВНОПРЯДИЛЬНОЇ ФАБРИКИ ІМЕНІ 50-РІЧЧЯ
ВЕЛИКОЇ ЖОВТНЕВОЇ СОЦІАЛІСТИЧНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ

№ 18 (1977).

П'ятниця, 5 травня 1989 р.

Газета видається
з вересня 1934 року.

Ціна 1 коп.

ВETERAN І ЗАРАЗ В СТРОЮ

Андрій Данилович Богмацера працює на фабриці інструктором пожежної профілактики 24 роки. Це неатомний працівник, спеціаліст своєї справи. Він може склепати совок, ув'язати пожежний рукав, підготувати до перезарядження вогнегасник, порадити, навчити і захитати з нерадивих. Де ж набув ці риси характеру Андрій Данилович? Хто навчив його бути людяним, поважати і любити свою професію?

Чи знаєте ви, шановні читачі, що Андрій Данилович пройшов у своєму житті нелегкими дорогами війни, що саме служба в армії допомогла виробити йому наполегливість і ретельність в роботі, людяність і водночас вимогливість до своїх підлеглих, і, зокрема, до себе.

В ряди Радянської Армії його призвали ще в передвоєнний період, коли на Заході вже зароджувалася загроза страшної і довготривалої війни.

Брав участь Андрій Данилович у звільненні західних областей України і Білорусії, був активним учасником фінської війни. За бойові заслуги його було нагороджено медаллю, яку вручив йому в Москві Михайло Іванович Калинин. Це найдорожча нагорода і ре-

ліквія для Андрія Даниловича.

Велика Вітчизняна війна застала Андрія Даниловича на Кольському півострові. Він захищав Заполяр'я. Всі роки він командував автомобільним підрозділом, солдати якого під шквальним вогнем обстрілів і бомбардувань підвозили до лінії фронту боеприпаси і все необхідне для ведення бойових операцій.

Доводилося по кілька місяців в умовах суворої зими, в полярну ніч, через тундру здійснювати багатокілометрові марші, щоб підвезти продовольчі товари для відрізаного від Великої землі м. Мурманська, яке жило, боролось, працювало, словом, люди його робили все можливе і неможливе, щоб підступний ворог не захопив незамерзаючий порт, куди приходила допомога від союзників.

Про те, як воював відважний воїн, а нині людина, яка стоїть багатьох років на сторожі мирного життя, оберігаючи життя і здоров'я людей, соціалістичну власність, говорять його ордени. Це три ордену Червоної Зірки, орден Вітчизняної війни другого ступеня, дві медалі — «За бойові заслуги», медаль «За оборону Радянського Заполяр'я» і т. д. Перера-

хувати не так вже і важко, але подумайтеся скільки було витрачено за роки війни сил і здоров'я, скільки недоспано ночей, скільки разів був Андрій Данилович віч-на-віч зі смертю. Ордени за хоробрість і мужність, за ратний труд, за вміння бути вмілим і водночас чуйним командиром, наставником, братом і другом.

Після розгрому військ фашистської Німеччини під Ленінградом, виходу з війни Фінляндії і звільнення Норвегії Андрія Даниловича направили служити туди, звідки почалася війна. Він прийшов на цю землю, щоб допомогти німецькому народові очистити свою землю від коричневої чуми — фашизму, щоб перебороти страх людей, які були для Гітлера знаряддям для досягнення своєї надлюдської мети.

Свято Великої Перемоги випало в життя солдата на цимецькій землі. Радість перепоповила його серце. Лідже з приходом Перемоги починалося мирне життя, яке далось нам страшними втратами.

В післявоєнні роки служив на Кавказі, Новгородщині, а жити приїхав на батьківщину своєї коханої, з якою прожив уже багато років. Виростили во-

ни з дружиною дочку і сина, які в житті наслідують приклад свого батька — солдата-воїна, прекрасного трудівника, працелюбного і невтомного.

Бже за сімдесят йому, але він сповнений енергії і завзяття, продовжує сам водити машину.

Напередодні великого свята — Дня Перемоги — я бажаю Андрію Даниловичу міцного здоров'я, світлого сімейного щастя, благополуччя, мирного неба і довгих років життя.

В. СТАРОСТИН,
майор у відставці.

На фото: А. Богмацера.
Фото П. НОСЕНКА.

□ Майор
□ Андрей Данилович с
курсантами
автошколы, Грузия

Младший сержант- ЧАЙКИН ПАВЕЛ

Моего второго прадедушку Павла призвали в армию, когда ему было 18 лет. После военной подготовки в тылу, он был отправлен воевать в Прибалтику, где служил в противотанковых войсках. К большому сожалению, очень скоро он был очень тяжело ранен, перенёс 7 операций и лечился в военном госпитале до окончания войны. Но свой Подвиг он успел совершить: он подбил 1 вражеский танк, за что был награждён медалью За Боевые Заслуги!

Он прожил долгую счастливую жизнь: создал большую семью, работал в лесничестве в Орловской обл. и даже получил Почётное Звание работника Лесного хозяйства! Был очень трудолюбивым человеком и Большим Оптимистом: шутил даже в самых безвыходных ситуациях, верил в себя, в свою силу воли и даже имел дар предвидения!

Мне посчастливилось успеть с ним познакомиться, хотя я и была очень маленькая, но в моей памяти он всегда останется живым...

И вот теперь я держу на своей ладони одну из реликвий нашей семьи и прикасаюсь к Великой истории нашего народа!

